

Oddlužení a dluhy z podnikání

Jestliže dlužník, který má dluh z podnikání, v návrhu na povolení oddlužení ani k výzvě insolvenčního soudu netvrdí skutečnosti, z nichž v souladu s ustanovením § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne; totéž platí, má-li důvod, pro který dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovy úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, spočívat v tom, že s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde (§ 389 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona), a dlužník v návrhu na povolení oddlužení uvede, že takový souhlas nemá, nebo vyjde-li před rozhodnutím o návrhu na povolení oddlužení v řízení najevo, že věřitel, o jehož pohledávku jde, s oddlužením nesouhlasí. Postup podle § 397 odst. 1 věty druhé insolvenčního zákona je v těchto případech vyloučen“.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 185/2016, ze dne 30.11.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka P.S., bytem v S., zastoupeného JUDr. P.B., advokátem, se sídlem v S., vedené u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích pod sp. zn. KSPA 59 INS 8268/2014, o insolvenčním návrhu dlužníka, o dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. června 2016, č. j. KSPA 59 INS 8268/2014, 4 VSPH 1123/2016-A-35, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 12. května 2016, č. j. KSPA 59 INS 8268/2014-A-30, mimo jiné zjistil úpadek dlužníka [výrok I.], odmítl návrh na povolení oddlužení dlužníka (výrok II.) a na majetek dlužníka prohlásil konkurs (výrok II.).

Vrchní soud v Praze k odvolání dlužníka usnesením ze dne 7. června 2016, č. j. KSPA 59 INS 8268/2014, 4 VSPH 1123/2016-A-35, potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výrocích, jimiž insolvenční soud odmítl návrh dlužníka na povolení oddlužení a na jeho majetek prohlásil konkurs.

Odvolací soud - odkazuje na obsah spisu a cituje ustanovení § 389 odst. 1 a 2 a § 390 odst. 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - uzavřel, že všech třináct závazků dlužníka vzniklo „z podnikání“, přičemž dlužník v insolvenčním návrhu netvrdil rozhodné skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že dluhy z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, a na výzvu insolvenčního soudu ze dne 26. června 2015 (A-15) neuvedl, že věřitelé souhlasí s řešením jeho úpadku oddlužením. Současně doplnil, že v odvolacím řízení „vyšlo najevo, že dlužník nedisponuje souhlasným vyjádřením všech věřitelů“. Dlužník tak nebyl osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení.

Proti tomuto usnesení podal dlužník dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), namítaje, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na řešení otázky dosud dovolacím soudem nezodpovězené, týkající se podmínek, za nichž lze povolit oddlužení dlužníka, který má závazky z podnikání.

Dovolatel popisuje důvody, které vedly k jeho úpadku, a akcentuje, že konkurs ho „položí“. Současně

dokládá souhlas pěti věřitelů s řešením úpadku oddlužením.

Dovolání dlužníka je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení otázky dovolatelem otevřené, dosud Nejvyšším soudem beze zbytku nezodpovězené.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 389 insolvenčního zákona dlužník může insolvenčnímu soudu navrhnout, aby jeho úpadek nebo jeho hrozící úpadek řešil oddlužením, jde-li o a) právnickou osobu, která podle zákona není považována za podnikatele a současně nemá dluhy z podnikání, nebo b) fyzickou osobu, která nemá dluhy z podnikání (odstavec 1). Dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovy úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, jestliže a) s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde, nebo b) jde o pohledávku věřitele, která zůstala neuspokojena po skončení insolvenčního řízení, ve kterém insolvenční soud zrušil konkurs na majetek dlužníka podle § 308 odst. 1 písm. c) nebo d), anebo c) jde o pohledávku zajištěného věřitele (odstavec 2).

Podle ustanovení § 390 odst. 3 insolvenčního zákona návrh na povolení oddlužení podaný opožděně nebo někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, insolvenční soud odmítne rozhodnutím, které doručí dlužníku, osobě, která takový návrh podala, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání může podat pouze osoba, která takový návrh podala.

Podle ustanovení § 396 insolvenčního zákona, jestliže insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne, vezme na vědomí jeho zpětvzetí nebo jej zamítne, rozhodne současně o způsobu řešení dlužníkovy úpadku konkursem.

Nejvyšší soud především ve shodě se soudem odvolacím zdůrazňuje, že pod číslem 49/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uveřejnil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. září 2015, č. j. 1 VSOL 918/2015, ve kterém označený soud formuloval a odůvodnil závěry, podle nichž:

„Má-li dlužník dluh z podnikání, je povinen již v návrhu na povolení oddlužení tvrdit skutečnosti, z nichž v souladu s ustanovením § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením.

Jestliže dlužník, který má dluh z podnikání, v návrhu na povolení oddlužení ani k výzvě insolvenčního soudu netvrdí skutečnosti, z nichž v souladu s ustanovením § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne; totéž platí, má-li důvod, pro který dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovy úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, spočívat v tom, že s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde (§ 389 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona), a dlužník v návrhu na povolení oddlužení uvede, že takový souhlas nemá, nebo vyjde-li před rozhodnutím o návrhu na povolení oddlužení v řízení najevo, že věřitel, o jehož pohledávku jde, s oddlužením nesouhlasí. Postup podle § 397 odst. 1 věty druhé insolvenčního zákona je v těchto případech vyloučen“.

Na shora uvedených závěrech (s nimiž dal najevo svůj souhlas tím, že shora označené usnesení Vrchního soudu v Olomouci uveřejnil za účelem sjednocení rozhodovací praxe obecných soudů ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek) Nejvyšší soud plně setrvává (přejímá je coby názory vlastní) a nemá důvod na nich nic měnit ani v poměrech projednávané věci.

Za stavu, kdy z obsahu spise plyne (a není ani ze strany dlužníka rozporováno), že k datu vydání (dovoláním napadeného) rozhodnutí odvolacího soudu dlužník nedoložil souhlas (nezajištěných) věřitelů, o jejichž pohledávky jde, s řešením jeho úpadku oddlužením (a existenci takových souhlasů ani netvrdil), je právní posouzení věci odvolacím soudem správné. Jelikož Nejvyšší soud neshledal ani jiné vady řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání dlužníka zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)